

Arrest

nr. 245 887 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, die tevens de tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 17 maart 2018, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

Op 6 september 2018 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze weigeringsbeslissing werden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 218 928 van 26 maart 2019 en de zaak werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2. Op 30 maart 2020 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 maart 2020 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van A.M. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, en een Ahmadi-moslim te zijn, afkomstig van een dorp nabij Gujranwala in de Punjab, waar u gewoond hebt tot 2012. U ging tot die tijd ook in de regio naar school, maar moest een aantal keer wisselen van school omdat u lastig gevallen werd omwille van uw geloof.

In 2012 kwam uw broer om bij een ongeval, en was er in het dorp verzet tegen het plan om hem te begraven in het lokale kerkhof, omwille van zijn geloof. Hierdoor vond uw vader het beter u het dorp uit te sturen, en u ging wonen en werken in Lahore bij een vriend van hem. Uiteindelijk trouwde u met de dochter van deze man, in 2015. Kort daarna moest het hele gezin verhuizen omdat buurtbewoners ontdekt hadden dat jullie Ahmadi waren. U bleef wel de hele tijd actief binnen de gemeenschap, en hielp bij het bewaken van een Ahmadi moskee in Lahore. U woonde nog drie jaar op het nieuwe adres, maar besloot dan om het land te verlaten omdat jullie op het nieuwe adres enkele dagen eerder ook als Ahmadi's geïdentificeerd werden.

U verliet het land op 16 februari 2018 met uw eigen paspoort, en ging naar Senegal via Dubai. U werd een maand aan het lijntje gehouden door de smokkelaar in Senegal, waarop u in maart 2018 naar België kon vliegen met een vals Indisch paspoort. U kwam in België op 17 maart 2018 aan op de luchthaven van Zaventem en vroeg op dezelfde dag internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: kopieën van delen van de Pakistaanse paspoorten van het gezin, de Pakistaanse identiteitskaarten van het gezin, een rijbewijs, geboorteakten, een familieregistratie certificaat, een kinderregistratie certificaat, een overlijdensakte, huwelijksakten, certificaten van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan en België, een document omtrent een moord op een Ahmadi, kopieën van identiteitskaarten van familieleden die naar Europa kwamen, en een enveloppe.

Op 6 september 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw vrouw. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en legde bij dit verzoek voor: attesten over u en uw vrouw van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, attesten omtrent de aanstelling van uw schoonvader tot bepaalde functies, een kopie van het paspoort van uw kind en een geboorteakte van uw kind, en opmerkingen van uw advocaat. Op 26 maart 2019 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uw vrouw was op het moment van het persoonlijk onderhoud nog maar kort geleden bevallen van een kind. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het onderhoud georganiseerd in een lokaal op het gelijkvloers.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn

in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan”** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi *“are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”*. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zoals reeds werd beaamd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afdeling 2.4.20 van het arrest van 26 maart 2019) kunnen een aantal zaken aangestipt worden betreffende uw gebrek aan medewerking met de procedure, die uit het arrest hernomen kunnen worden:

“Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat verzoekers een gebrek aan medewerking kan verweten worden. Verzoekers leggen enkel een foto van de voorpagina van hun Pakistaanse paspoorten neer, waarmee ze beweerdelijk via Dubai naar Senegal vlogen (notities verzoeker, p. 16). Ze leggen geen enkel ander stuk neer dat hun vertrek uit Pakistan en hun reis naar Senegal kan staven en konden niet eens aangeven wat de vliegtijd tussen Pakistan en Dubai dan wel Dubai en Senegal was (notities verzoeker, p. 16; notities verzoekster, p. 9). Tevens zijn hun verklaringen over hun verblijf in Senegal, dat een maand geduurd zou hebben, onaannemelijk vaag en ondoorleefd (“Er was een televisie, we keken daarnaar. [...] Vooral Senegalese zenders, één van het buitenland, ik keek niet zoveel, ik was meestal aan het bidden.”; notities verzoeker, p. 17-18; “Mijn toestand was niet zo goed, we waren onder stress, we bleven bidden, mijn zoon was ook mee. [...] We bleven binnen, soms kook ik, soms bidden ik, soms deed ik dingen binnen, zorgen voor mijn zoon.”; notities verzoekster, p. 9-10). Bovendien verklaarde zowel verzoeker als verzoekster aanvankelijk ondubbelzinnig dat ze een maand lang nooit buiten gingen in Senegal (notities verzoeker, p. 18; notities verzoekster, p. 9), terwijl bij ze bij hun aankomst in België in het bezit waren van een document van een Senegalese gynaecoloog, waarna verzoeker dan toch moest toegeven dat de smokkelaar verzoekster (zelfs) twee keer op controle liet gaan bij de gynaecoloog en dat hij zelf ook een keer meeging (“De smokkelaar nam ons mee naar daar voor controle. Dat was twee keer, één keer was mijn vrouw ziek geworden, ik belde hem, hij nam ons mee, en een tweede keer voor we vertrokken nam hij haar zelf eens voor controle.”; notities verzoeker, p. 18).

De valse Indische paspoorten waarmee verzoekers in maart 2018 van Senegal naar België zouden zijn gereisd en die verzoeker “vernietigd” zou hebben (verklaring DVZ verzoeker, vraag 3; verklaring DVZ verzoekster, vraag 3), werden op de luchthaven gerecupereerd. Het Indisch paspoort op naam van verzoeker bevat (onder meer) een “visit pass” voor Maleisië in oktober 2016 en een Senegalese inreisstempel van 25 december 2017. Verzoeksters Indisch paspoort bevat dan weer (onder meer) een Indische uitreisstempel van 27 december 2017, een Senegalese inreisstempel van 27 december 2017 en een Indische inreisstempel van 2 januari 2018. Het Indisch paspoort van hun zoontje bevat (onder meer) een Senegalese inreisstempel van 25 december 2017, een Indische uitreisstempel van 27 december 2017 en een Indische inreisstempel van 2 januari 2018. Verzoeker kan geen verklaring bieden voor deze in- en uitreisstempels (notities verzoeker, p. 18). Ook dient te worden vastgesteld dat indien verzoekers omwille van de grens/binnenkomstbelemmeringen met valse documenten reisden, dit niet belet dat verzoekers hun volledige geldige Pakistaanse paspoorten neerleggen. Verzoekers worden niet vervolgd door de Pakistaanse overheden, ze kunnen dan ook mits hun paspoort, aantonen wanneer ze hun land verlieten en waar ze ondertussen verbleven en voor hoelang en of ze eerder een paspoort bezaten. Verzoekers kunnen dan ook verweten worden op dit punt te falen in hun medewerkingsplicht.”

De Raad oordeelde evenwel dat onvoldoende rekening gehouden werd met uw verklaringen en attesten omtrent voorgehouden functie(s) binnen de gemeenschap, alsook die van uw schoonfamilie, en dat de risico's hiermee verbonden niet voldoende onderzocht werden. In gevolge hiervan nam het Commissariaat-generaal contact op met de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan (documenten COI Case PAK 2019-010 en PAK 2019-011 in de blauwe map), om de waarachtigheid van uw verklaringen in deze en de zwaarwichtigheid van de betrokken functies beter in te kunnen schatten. Er dient in deze evenwel een duidelijk onderscheid gemaakt te worden: wat betreft de door u voorgehouden functies van u en uw familieleden, kunnen deze geloofwaardig geacht worden voor zover ze door de gemeenschap worden

bevestigd, omdat verondersteld kan worden dat men binnen de gemeenschap deze zaken kunnen terugvinden in de administratie van de organisatie. **Dit is evenwel niet noodzakelijk zo voor wat betreft de door de gemeenschap bevestigde voorgehouden vervolgingsfeiten of andere incidenten.**

Betreffende verificatie van vervolgingsfeiten die in Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd namelijk dat het verificatieproces van vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt dan contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Antwoord op verificatievragen wordt op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. **Voorts blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf geen initiatieven neemt om problemen of incidenten actief op te sporen, maar slechts de melding van incidenten en problemen door individuele leden nagaat,** wat doet besluiten dat deze verificatieprocedures sterk afhankelijk zijn van verklaringen van deze leden. Voorts blijkt uit de informatie dat de gemeenschap stelt dat zij het nodige doet om de relevante bewijsstukken te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek.

Aangezien niet uit de door u voorgelegde stukken, noch uit de door de gemeenschap aan het Commissariaatgeneraal overgemaakte informatie in de COI Case-dossiers blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend voor wat betreft de door u voorgehouden feiten, maar enkel voor de door u voorgehouden functies.

De beoordeling van de ernst en aannemelijkheid van door u voorgehouden feiten in de eerste beslissing dient daarom hernomen te worden:

“Zo valt het **ten derde** op dat u vreemde en contradictoire verklaringen aflegde over de concrete aanleiding voor uw vertrek. Primo verklaarde u in de loop van het gehoor namelijk dat de concrete aanleiding voor uw vertrek was dat uw ouders niet wouden dat u zonder waarschuwing vermoord zou worden, zoals een andere Ahmadi met wie dat was gebeurd in de stad (CGVS p. 15). Evenwel vond deze moord waar u naar verwijst (CGVS p. 10) en waarover u een stuk voorlegde (document11) plaats eind juni 2018, na uw vertrek dus. Het is maar vreemd dat u dit aanhaalt als (een van) de concrete aanleiding(en) voor uw vertrek.

Secundo haalt u aan dat de niet-Ahmadi buurtbewoners enkele dagen voor uw vertrek ontdekten dat jullie Ahmadi waren (CGVS p. 9). Uw vrouw stelt nochtans dat jullie op het tweede adres in Lahore bedreigingen kregen waar u tijdlang niets over zei, maar later wel als het erger werd (CGVS 2 p. 7). Zij maakt dus melding van concrete bedreigingen, die al een tijd aan de gang waren. Ze stelt bovendien ook dat de familie zaken had die niet zomaar stopgezet konden worden voor het vertrek, hoegenaamd de reden waarom jullie nog tot 2018 in Lahore woonden ondanks de bedreigingen (CGVS 2 p. 7). Het is maar vreemd dat jullie geen eenduidige verklaringen geven over waarom jullie het land pas in 2018 verlieten, en wat de concrete aanleiding voor het vertrek was op dat moment.

Ten vierde, los van de directe aanleiding voor uw vertrek in 2018, beroepen u en uw vrouw zich er op dat jullie in Lahore niet veilig zouden zijn als Ahmadi's, waarvoor jullie verwijzen naar problemen die jullie al (lang) voor 2018 kenden. Jullie stellen dat als mensen te weten komen waar jullie wonen, jullie bedreigd worden en lastig gevallen worden op straat door onder meer volgelingen van de Khatme Nabuwwat en de Tehreek-i-Labbaik, zowel voor als na jullie verhuis binnen de stad in 2015 (CGVS p. 9, 10, 15, 16; CGVS 2 p. 6, 7). Ook halen jullie zaken aan die nog dateren van voor die datum, zoals de moeite die uw familie ondervond om uw broer te kunnen begraven, en dat u en uw vrouw een aantal keer van school moesten wisselen (CGVS p. 6, 8, 9; CGVS 2 p. 5). Hierbij kan primo opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u niet voor de meer recente problemen die u gekend zou hebben, noch voor de vroegere problemen enig begin van bewijs kan voorleggen (zoals daar zijn inschrijvingsbewijzen van de opeenvolgende scholen, dreigbrieven of pamfletten die u had mogen ontvangen, persberichten over oproer in het dorp bij de begrafenis, etc.). Er kan dus enkel afgegaan worden op uw verklaringen.

Hierover valt secundo evenwel op dat u, op de problemen omtrent van de scholenwissels en de begrafenis van uw broer na, nooit verwijst naar concrete incidenten die u meemaakte of concrete bedreigingen die u ontving; u spreekt enkel in zeer algemene termen over mensen die te weten kwamen dat jullie Ahmadi's waren en daarom tegen u waren (CGVS p. 9, 10, 15). Uw vrouw verklaart dan wel kort dat er mensen naar het huis kwamen om bedreigingen te uiten, maar voegt hieraan toe dat ze zelf niet echt naar de deur ging; het waren anderen die open deden en dan bedreigd zouden worden – ouders, broer, man (CGVS 2 p. 6, 8). Jullie spreken enkel in de meest algemene termen over problemen die jullie in Lahore kenden. Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat

het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, waar de problemen die jullie in Lahore aanhalen eigenlijk op neer komen.

Dit blijkt tertio ook uit uw verklaring dat de familie dan wel moest verhuizen binnen Lahore, maar dat de winkel van uw schoonvader steeds zonder veel erg bleef functioneren op dezelfde locatie (CGVS p. 9). Het lijkt vreemd dat men enerzijds uw (schoon)familie thuis zou komen bedreigen, en zou achtervolgen op straat om het adres te achterhalen, maar anderzijds de winkel ongemoeid zou laten. Ook dit doet vermoeden dat er geen sprake was van een specifieke en individuele dreiging tegen u of de familie, maar dat u vertrok louter omwille van de algemene situatie. U brengt geen informatie die erop wijst dat u individueel een doelwit zou zijn van de anti-Ahmadi actoren actief in uw streek, en dit kan niet vermoed worden op basis van de informatie die u aanbrengt.

Ten vijfde geeft u ook aan dat u in Lahore tijdlang actief was om te helpen bij de beveiliging van de moskee van de Ahmadi's die u frequenteerde. U verklaart evenwel dat er nooit een incident plaatsgreep, of zelfs maar iemand jullie het moeilijk kwam maken (CGVS p. 10, 11). Meer nog, ondanks uw bewering dat de overheid helemaal niet naar de Ahmadi's omkeek, stelt u wel dat er steeds een politievoertuig buiten jullie moskee stond, en dat die loutere aanwezigheid volgens u belagers waarschijnlijk wel op afstand hield (CGVS p. 10, 11)."

Op basis van de informatie verstrekt door de gemeenschap in de COI-case dossiers kunnen bovendien bijkomende vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat u in Pakistan steeds werkte in de winkel van uw schoonvader. Hij zou volgens de verklaringen van u en uw vrouw een kleine tot middelgrote onderneming hebben gehad, met twee winkels (CGVS p. 6, 9; CGVS 2 p. 6, 7). U maakte er geen melding van dat deze winkel(s) moest(en) sluiten gedurende uw aanwezigheid in Pakistan, noch dat dit een element vormde bij uw vertrek. Nochtans spreekt men er in de attesten van dat u samen met uw schoonbroer een winkel uitbaatte, die moest worden gesloten omwille van problemen die u gekend zou hebben omdat u Ahmadi was (COI Case PAK2019-10). Vervolgens is er ook spraken van dat uw verwanten hun zaak zouden moeten sluiten ("His relatives... had to close down their business"). In het COI Case-dossier van uw vrouw wordt in gelijkaardige bewoordingen gesproken over een niet nader genoemde zaak van haar verwanten. Het is natuurlijk mogelijk dat de sluitingen plaatsvonden na uw vertrek en zelfs na uw interview bij het Commissariaat-generaal, maar dan kunnen deze noodzakelijkerwijs niet de aanleiding zijn geweest van uw vertrek. Het mag ook merkwaardig genoemd worden dat de informatie verstrekt door de gemeenschap haaks lijkt te staan op wat u zei gedurende het persoonlijk onderhoud over wie nu precies de eigenaars dan wel uitbaters van de winkel(s) waren.

Wat er ook van zij, de informatie verstrekt door de gemeenschap over de voorgehouden vervolgingsfeiten is niet van dien aard dat het noopt tot wijziging van de beoordeling van het Commissariaat-generaal in deze uit de eerste beslissing.

De Raad vernietigde deze beslissing evenwel in de eerste plaats omdat er onvoldoende onderzoek gebeurd zou zijn naar de door u voorgehouden functies en de functies van leden van uw schoonfamilie.

Wat betreft **de door u voorgehouden functie(s)**, bevestigt de gemeenschap dat u beveiliging deed bij de moskee. Op basis van uw verklaringen dienaangaande lijkt dit geen functie met een met een bijzonder openbaar karakter ("wat hield dat precies in?" "we stonden voor de poort, en moesten zicht houden", CGVS p. 11), noch een post met veel aanzien die u tot doel zou kunnen maken voor een aanslagen tegen iemand met een hoog aanzien binnen de gemeenschap: het is geen hiërarchisch hoge functie, nog een functie die u blootstelt aan enige publiciteit; hooguit zou u gezien kunnen worden door een passant staande voor de moskee.

De gemeenschap laat merkwaardig genoeg evenwel ook noteren dat u als "Nizzam Ishaat Khudam ui Ahmadiya (Secretary of Publications for Ahmadi Youth in his residential area)" diende, iets wat u zelf niet aanhaalde gedurende het persoonlijk onderhoud, ook niet toen u expliciet gevraagd werd of u nog andere functies had (CGVS p. 10). Dat u dit niet zelf aanhaalt, is een sterke indicatie dat u hier geen vrees voor vervolging om koestert. Het gaat ook niet om een hiërarchisch hoge post, want het is een functionele titel louter binnen een onderdeel van de lokale dorpsgemeenschap. Op basis van uw functies binnen de gemeenschap is er daarom geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft de functies van leden van uw schoonfamilie, bevestigt de gemeenschap dat uw schoonvader vroeger voorzitter was van de Ahmadiya gemeenschap in het dorp Sech Qalar, en heden de vice-Nazim is voor de Ahmadi-mannen boven de 40 jaar oud (Ansarullah) binnen het district Gujranwala, waarbij hij voor de vroegere functie 6 tot 7 gezinnen onder zich had, goed voor 20 mensen, en bij de huidige functie 6 families (te lezen in respectievelijk COI Case PAK2019-10 en PAK2019-11). U dient in de eerste plaats evenwel aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging kent, en u riep de functie van uw schoonvader bovendien zelf niet in als een grond voor een vrees voor vervolging (CGVS p. 15). Er zou geoordeeld kunnen worden dat voor familieleden van Ahmadi's met zeer veel aanzien er door de familieband sprake is van een objectieve risicosituatie, maar in uw geval lijkt dit niet van toepassing; uw schoonvader zou aan het hoofd gestaan hebben van zeer kleine groepen

mensen. Tevens zou hij twee winkels hebben uitgebaat, hoewel de verklaringen vanwege de gemeenschap lijken te indiceren dat deze ondertussen gesloten zijn. Behoudens tegenbewijs van een concrete dreiging tegen u is de familieband met iemand in die situatie (hoofd van kleine groepen mensen en voormalige kleine zelfstandige) op zich niet genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Dezelfde redenering gaat a fortiori op voor de andere schoonfamilie van u die functies zouden hebben. Uw schoonbroer M.A. is een secretaris binnen een gemeenschap binnen Lahore, dus zelfs al geen gemeenschapshoofd (COI Case PAK2019-11). De andere (schoon)familieleden die functies zouden hebben gehad, twee schoonzussen van uw zus (CGVS 2 p. 8), worden door de gemeenschap zelfs niet genoemd als personen met prominente posities, en staan nog verder van u af in graden van verwantschap.

Dient ook benadrukt te worden dat in asielzaken documenten een onderdeel van de algehele beoordeling in samenhang met de verklaringen van een verzoeker vormen en deze slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen. Dient bijkomend nog opgemerkt te worden dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking

tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van S.K.U. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, en een Ahmadi-moslim te zijn, afkomstig van Gujranwala in de Punjab. U in de regio naar school, maar moest een aantal keer wisselen van school omdat u lastig gevallen werd omwille van uw geloof. Omwille hiervan verhuisde het gezin ook naar Lahore, waar uw vader eigenaar was van een aantal winkels.

U trouwde met uw man, een werknemer van uw vader, in 2015. Kort daarna moest het hele gezin verhuizen omdat buurtbewoners ontdekt hadden dat jullie Ahmadi waren. U woonde nog drie jaar op het nieuwe adres, maar besloot dan om het land te verlaten omdat jullie op het nieuwe adres ook al een tijd lastig gevallen werden.

U verliet het land op 16 februari 2018 met uw eigen paspoort, naar Senegal via Dubai. U werd een maand aan het lijntje gehouden door de smokkelaar in Senegal, waarop u in maart 2018 naar België kon vliegen met een vals Indisch paspoort. U kwam aan in België op 17 maart 2018 aan op de luchthaven van Zaventem en vroeg op dezelfde dag internationale bescherming aan. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: kopieën van delen van de Pakistaanse paspoorten van het gezin, de Pakistaanse identiteitskaarten van het gezin, een rijbewijs, geboorteakten, een familieregistratie certificaat, een kinderregistratie certificaat, een overlijdensakte, huwelijksakten, certificaten van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan en België, een document omtrent een moord op een Ahmadi, kopieën van identiteitskaarten van familieleden die naar Europa kwamen, en een enveloppe.

Op 6 september 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u en uw man. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en legde bij dit verzoek voor: attesten over u en uw man van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, attesten omtrent de aanstelling van uw vader tot bepaalde functies, een kopie van het paspoort van uw kind en een geboorteakte van uw kind, en opmerkingen van uw advocaat. Op 26 maart 2019 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Uw beschermingsvraag was gebaseerd op dezelfde problemen in Pakistan die uw man reeds aanhaalde, namelijk lastig gevallen worden omwille van uw geloof in Lahore, en u hebt voor het overige geen andere problemen aangehaald. In wat volgt zal daarom de beslissing van uw man (O.V. nr. 8.610.463) overgenomen worden:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5, 57/5^{quater} en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 1, A en 31, (1) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5, 57/5^{quater} en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 218 928 van 26 maart 2019.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddoel om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken: een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoeker (stuk 3), een attest van aanstelling van verzoekers vader als Naib Nazim (stuk 4), een attest van aanstelling van verzoekers vader als voorzitter van de Ahmadiyya-gemeenschap in Sech Kalar (stuk 5), een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoekster (stuk 6), de opmerkingen van hun raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 7), foto's van hen tijdens activiteiten in België (stuk 8), documenten in verband met het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer M.A.A. in Nederland (stuk 9), een kopie van een verblijfsvergunning van verzoeksters neef A.A. van het Verenigd Koninkrijk (stuk 10), een kopie van de identiteitsgegevens in het paspoort van hun zoon At. (stuk 11) en een kopie van de Belgische geboorteakte van hun dochter Al. (stuk 12).

Op 20 november 2020 brengt verweerder per drager in een aanvullende nota de COI Focus Pakistan, “De Ahmaddyy gemeente 12 juni 2020” bij.

Op 26 november 2020 brengt verweerder in een aanvullende nota een samenvatting met verwijzing naar de link bij van het “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van 20 oktober 2020 bij.

Op 30 november 2020 brengt verzoeker een aanvullende nota bij met volgende stukken: (i) het voorstel uitgaande van de Ahmadi-gemeenschap dat verzoeker de hoedanigheid van Nazim Waqar-e-Amal krijgt (stuk 1), (ii) een artikel van Human Rights Watch van 26 november 2020 getiteld *"Pakistan: Surge in targeted killings of Ahmadis"* (stuk 2), (iii) een mededeling over de moord op T. A. vermeld in het voornoemde artikel van Human Right Watch (stuk 3) en (iv) een kaart waaruit blijkt dat de plaats waar de moord op de heer T. A. plaatsvond, namelijk Nankana Sahib, dat amper 115 km verwijderd is van het dorp van verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers dienen op 17 maart 2018 onderhavige verzoeken om internationale bescherming in. Zij voeren aan dat zij in Pakistan werden bedreigd omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi. De beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die de commissaris-generaal op 6 september 2018 ten aanzien van beide verzoekers nam, werden vernietigd bij 's Raads arrest nr. 218 928 van 26 maart 2019. In voornoemd arrest oordeelde de Raad als volgt:

"[...]"

2.4.21. *Voorgaande opmerkingen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat een onderzoek van de persoonlijke situatie en omstandigheden van de Ahmadi-asielzoeker essentieel blijft voor de beoordeling van diens beweerdte vrees voor vervolging. Voor deze risico-inschatting is de positie/functie binnen de Ahmadiyya-gemeenschap een belangrijk element, zoals ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier die melding maakt van doelgerichte vervolging voor Ahmadi's met een zekere positie en aanzien binnen de gemeenschap. Dit werd in casu niet onderzocht door de commissaris-generaal.*

2.5. *In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd."*

In de bestreden beslissingen besluit de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat in het arrest nr. 218 928 van 26 maart 2019 met betrekking tot de situatie van de Ahmadi in Pakistan in het algemeen werd geoordeeld als volgt:

"2.4.2. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("COI Focus: Pakistan: De Ahmadiyya-gemeenschap" van 2 mei 2018, waarin onder andere verwezen wordt naar "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 van UNHCR) blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit XX van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadiyya-geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's in 2017 toegenomen is en de moorden niet

systematisch worden onderzocht, anderzijds kan worden vastgesteld dat het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook door het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Verder blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, een hoger risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijkt uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de (lokale) overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-Ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelikt.

2.4.3. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet kan volstaan om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("depending on the individual circumstances of the case"; "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 van UNHCR).

2.4.4. Verzoekers bespreken in hun verzoekschrift de "verschillende gebeurtenissen waaruit volgt dat de vervolging van Ahmadi's actief opgedreven wordt door verschillende actoren" en de recente politieke ontwikkelingen, waaronder "de grootschalige vervolging van Ahmadi's in Pakistan door extremistische groeperingen [die] meer en meer gelegitimeerd [wordt] door maatregelen van de Pakistaanse autoriteiten die de vervolging tegen Ahmadi's institutionaliseren", "de identificatieplicht uitgesproken door het hooggerechtshof te Islamabad op 8.3.2018", "populaire anti-Ahmadi partijen zoals Tehreek-e-Labaik [die] winnen aan politieke macht" en "de opvallende stijging van de vervolging van Ahmadi's op basis van de blasfemiewetten". De door verzoekers geciteerde informatie ligt echter in dezelfde lijn als de hierboven genoemde informatie. De "COI Focus: Pakistan: De Ahmadiyya-gemeenschap" van 2 mei 2018 nam immers eveneens voornoemde elementen - de extremistische groeperingen die hun "heksenjacht" tegen religieuze minderheden hebben geïntensifieerd (p. 12), de vermelding van de religie op het paspoort (p. 12) en het (stijgend) aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetten (p. 15) - in overweging. In het verzoekschrift wordt met de verwijzing naar deze evolutie en praktijken niet aangetoond dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Het bij aanvullende nota gevoegde "overzicht van de meest recente gebeurtenissen in Lahore" vermeldt verschillende problemen voor Ahmadi's in de Pakistaanse samenleving, maar toont niet aan dat voornoemde informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de conclusie eruit niet (meer) correct zou zijn.

2.4.5. Waar in het verzoekschrift het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de "Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z" van 5 september 2012 wordt aangehaald, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in dit arrest antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar gesteld werd door het "Bundesverwaltungsgericht" uit Duitsland, naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van twee Ahmadi's uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat, gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene,

deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de verzoeker om internationale bescherming van deze godsdienstige handelingen afziet.

2.4.6. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de “Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z” van 5 september 2012 kan bijgevolg blijken dat een doorgedreven individueel onderzoek noodzakelijk blijft om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming, ook, zoals het geval voor Ahmadi uit Pakistan, bij het bestaan bezwaarlijke wettelijke voorschriften die het verzoekschrift terecht aanhaalt.

2.4.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die stelt dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzocht en beoordeeld moet worden en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak en de persoonlijke situatie van de betrokkene.”

De meer recente informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en in het verzoekschrift is op zich niet van aard om op deze beoordeling een ander licht te werpen en alsnog aan te tonen dat er in Pakistan sprake is van een veralgemeende vervolging van Ahmadi. De Raad stelt immers vast dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Evenwel dient er tevens op gewezen dat uit de richtlijnen van UNHCR (“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017) blijkt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. UNHCR wijst er immers op dat, hoewel leden van de Ahmadiyya-gemeenschap worden geconfronteerd met voormelde preciaire levensomstandigheden naar aanleiding van hun geloofsovertuiging, steeds rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 38: “depending on the individual circumstances of the case”). Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

Dienaangaande dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de

relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, zonder toegevoegde bewijzen en documenten - rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval - op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande en gezien de medewerkingsplicht die op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust, komt het aan de verzoekers zelf toe om hun individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met hun eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

2.3.2.3. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers een aantal attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en betreffende de functies van verzoekers vader binnen de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap hebben bijgebracht (verzoekschrift, stukken 3-6), alsook dat de verwerende partij informatie heeft opgevraagd bij de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier: COI Case PAK 2019-010 en COI Case PAK 2019-011). Doorheen hun procedure om internationale bescherming halen verzoekers de functies aan van verzoeker zelf, van diens vader, van de broer van verzoekster en van haar twee schoonzussen. In het licht van voorgaande vaststellingen met betrekking tot het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan, de noodzaak van een concreet onderzoek van de individuele omstandigheden van het geval en het gestelde in 's Raads arrest nr. 218 928 van 26 maart 2018 wordt hierna eerst beoordeeld in welke mate de functies van verzoeker en voormelde familieleden op zich in hoofde van verzoekers een verhoogd risico inhouden dat zij persoonlijk het slachtoffer kunnen worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Wat betreft verzoeker stelt de Raad vast dat hij verklaarde dat hij actief was als bewaker van de moskee (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), hetgeen ook wordt bevestigd door het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoeker (verzoekschrift, stuk 3) en in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vraag van de verwerende partij (COI Case PAK 2019-010). Noch in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt gesteld dat verzoeker louter omwille van zijn functie als bewaker van de moskee persoonlijke problemen heeft gekend in Pakistan. Redelijkwijze kan worden aangenomen dat de functie van bewaker van een moskee op zich niet een dermate hoog aanzien heeft dat verzoeker louter omwille van het bekleden van deze functie persoonlijk een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Verzoekers omschrijven deze functie van bewaker in hun verzoekschrift weliswaar als *“een bijzonder belangrijke en risicovolle functie, gelet op de vele aanvallen op Ahmadi's én op hun moskeeën en het volledige gebrek aan bescherming door de autoriteiten”*, doch zij laten na *in concreto* te duiden dat de functie van bewaker van een moskee op zich een dermate hoog aanzien binnen de Ahmadiyya-gemeenschap zou hebben dat verzoekers hierdoor persoonlijk een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat er bij de moskee steeds een politiewagen stond die mogelijke aanvallers afschrikt (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Daarenboven wordt noch in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap gesteld dat verzoeker omwille van zijn functie als bewaker van de moskee een hoog aanzien had of anderszins hierdoor persoonlijke problemen heeft gekend. In het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt enkel melding gemaakt van vijandigheid (*“hostility”*) en dreigtelefoons (zie ook *infra*), zonder dat dit wordt verbonden aan de functie van verzoeker als bewaker van de moskee. Dat zijn religie en zijn religieuze gemeenschap voor verzoeker heel belangrijk zijn, hetgeen volgens verzoekers blijkt uit het opnemen door verzoeker van de functie van bewaker van de moskee, wordt niet betwist, doch doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Verder wordt in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap (COI Case PAK 2019-010) ook vermeld dat verzoeker actief was als secretaris-publicaties voor Ahmadiyya-jongeren in zijn regio (*“Nazim Ishaat Khudam ui Ahmadiyya”*, *“Secretary Publications for Ahmadiyya Youths in his residential area”*), terwijl noch door verzoeker zelf noch door de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (verzoekschrift, stuk 3) hiervan melding wordt gemaakt. Dat noch verzoeker

zelf, noch de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap melding maken van deze functie, toont op zich reeds aan dat het geen functie is met een dermate hoog aanzien dat verzoekers hierdoor een verhoogd risico zouden lopen om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat verzoeker in de toekomst *“nog meer en belangrijker functies”* wenst op te nemen binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, hetgeen volgens hen *“zeer waarschijnlijk is aangezien hij uit een prominente familie komt waar verschillende familieleden belangrijke functies opnemen”*, en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zou afzien van het bekleden van dergelijke functies om vervolging te vermijden, dient vastgesteld dat dit een louter hypothetische bewering betreft die dan ook niet van aard is alsnog *in concreto* aan te tonen dat verzoeker een functie met een dermate hoog aanzien bekleedt binnen de Ahmadiyya-gemeenschap dat hij en/of verzoekster persoonlijk een verhoogd risico zou/zouden lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Het loutere feit dat verzoekers actief zijn binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in België, zoals wordt bevestigd in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoeker en de foto's van hun deelname aan een activiteit van de Ahmadiyya-gemeenschap in Lier (verzoekschrift, stukken 3 en 8), toont op zich evenmin aan dat de functies van verzoeker binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan een dermate hoog aanzien hebben dat zij hierdoor persoonlijk een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan, noch dat verzoeker in de toekomst een dergelijke functie zal uitoefenen.

Verder blijkt uit de attesten toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4-5) en het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap (COI Case PAK 2019-010) dat de vader van verzoeker binnen de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wel functies had met een enigszins hoog aanzien, met name als voorzitter van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap te Sech Kalar Gujranwala en heden als vicevoorzitter van de Ahmadi van 40 jaar en ouder in het district Gujranwala. In het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt met betrekking tot diens functie als voorzitter van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap te Sech Kalar Gujranwala verduidelijkt dat hij hierbij zes à zeven families met in totaal een twintigtal Ahmadi onder zich had. Hoewel kan worden aangenomen dat de functies van de vader van verzoeker bekleed waren/zijn met enig aanzien, wordt noch door verzoeker, noch door de Belgische of de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap gesteld dat verzoekers hierdoor persoonlijke problemen zouden hebben gekend (zie ook *infra*). Waar verzoekers in hun verzoekschrift opmerken dat in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap tevens wordt gesteld dat het huis van de vader van verzoeker als gebedshuis werd gebruikt, dient vastgesteld dat hierbij evenmin wordt vermeld dat verzoekers hierdoor persoonlijke problemen zouden hebben gekend. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat hij sedert 2012 verhuisde naar Lahore (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6-7). Gezien het voorgaande dient besloten dat de functies van de vader van verzoeker geen dermate hoog aanzien hebben dat verzoekers hierdoor persoonlijk een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Wat betreft de broer van verzoekster wordt in zowel het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoekster (verzoekschrift, stuk 6) als het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap (COI Case PAK 2019-011) bevestigd dat deze de functie van secretaris voor interne aangelegenheden van de Ahmadiyya-gemeenschap in Lahore bekleedde. Noch door de verzoekers, noch door de Belgische of de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt gesteld dat verzoekers naar aanleiding van deze functie van de broer van verzoekster persoonlijke problemen hebben gekend. Er kan dan ook worden aangenomen dat de functie van de broer van verzoekster binnen de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap geen dermate hoog aanzien heeft dat verzoekers hierdoor persoonlijk een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Wat betreft verzoekster zelf wordt in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap uitdrukkelijk gesteld dat zij geen functie uitoefende. In het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap wordt enkel gesteld dat verzoekster een actief lid was van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap, doch er wordt geen melding gemaakt van een specifieke functie. Wat betreft de schoonzussen van verzoekster (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8) wordt noch in de attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch in de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap melding gemaakt van enige functie in hun hoofde. Gezien het voorgaande dient besloten dat noch het loutere lidmaatschap van verzoekster van de Ahmadiyya-gemeenschap, noch de beweerde functie(s) van de schoonzussen van verzoekster binnen deze gemeenschap in

hoofde van verzoekers een verhoogd risico zouden vormen dat zij persoonlijk het slachtoffer zouden worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Gezien het voorgaande, dient besloten dat de functies van verzoeker, zijn vader, de broer van verzoekster en haar schoonzussen op zich niet kunnen worden beschouwd als van een dermate hoog aanzien binnen de Ahmadiyya-gemeenschap dat verzoekers hierdoor persoonlijk een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

2.3.2.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om, los van de functies van verzoeker, zijn vader, de broer van verzoekster en haar schoonzussen, *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van persoonlijke problemen een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Zij komen immers niet verder dan in vage bewoordingen te verwijzen naar de algemene situatie van de Ahmadi in Pakistan en slagen er niet in hun persoonlijke problemen omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi aan de hand van coherente, gedetailleerde en coherente verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken.

Zo dient erop gewezen dat in de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vragen van de verwerende partij (zie COI Case PAK 2019-010 en COI Case PAK 2019-011 in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) melding wordt gemaakt van vijandigheid ("*hostility*"), van dreigtelefoons aan verzoeker en van het sluiten van de handelszaken van verzoeksters familie. Zoals hiervoor reeds werd gesteld blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, zonder toegevoegde bewijzen en documenten - rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval - op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. *In casu* wordt bij de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vragen van de verwerende partij geen bijkomende informatie gevoegd waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers persoonlijk een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. De vermelding van vijandigheid ("*hostility*"), van dreigtelefoons aan verzoeker en van het sluiten van de handelszaken van verzoeksters familie in de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vragen van de verwerende partij volstaan op zich dan ook niet teneinde ontegensprekelijk aan te tonen dat verzoekers in Pakistan persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi. Dit klemmt des te meer daar in de attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (verzoekschrift, stukken 3 en 6) geen enkele melding wordt gemaakt van dergelijke persoonlijke problemen.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de vraag of er in hoofde van zijn vader en schoonvader een specifieke aanleiding bestond om verzoekers naar het buitenland te sturen dan wel of zij dit deden omwille van de algemene problemen voor Ahmadi in Pakistan, antwoordde als volgt: *"Ze hebben die persoon vermoord zonder hem te waarschuwen, mijn ouders en schoonouders wouden niet dat mij zoiets ook zou overkomen, daarom hebben ze me naar het buitenland gestuurd."* (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15). De enige keer dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud een concrete moord aanhaalde, sprak hij echter over de moord op een Ahmadi eind juni 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 11), doch toen waren verzoekers reeds uit Pakistan vertrokken (administratief dossier, stuk 18, "verklaring DVZ" verzoeker, verklaring 31: vertrekdatum: 16 februari 2018). Als zodanig kan deze moord bezwaarlijk worden beschouwd als een concrete aanleiding in hoofde van hun ouders om verzoekers het land uit te sturen. In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op de opmerkingen van hun raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud en voeren zij aan dat verzoeker slechts als voorbeeld verwees naar de moord op een Ahmadi eind juni 2018. Dit blijkt echter niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker. Er dient op gewezen dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een foutieve weergave van de gezegden tijdens een persoonlijk onderhoud. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud louter bij wijze van voorbeeld verwees naar de moord op een Ahmadi eind juni 2018, dan dient nog steeds te worden vastgesteld dat verzoekers hiermee geenszins *in concreto* aantonen dat zij hierdoor persoonlijke problemen zouden hebben gekend omwille van hun

geloofsovertuiging als Ahmadi aangezien dit een verwijzing betreft naar een louter algemene situatie in het kader van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele geval. Verzoekers specifieke opmerking over beweerde fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud is dan ook niet pertinent voor de bestreden beslissing.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat de buurtbewoners enkele dagen voor het vertrek van verzoekers ontdekten dat zij Ahmadi zijn (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9), terwijl verzoekster verklaarde dat er al langere tijd problemen waren maar dat verzoeker hiervan pas iets zei toen het erger werd alsook dat zij niet meteen konden vertrekken omdat de handelszaken van haar familie niet zomaar konden worden stopgezet (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de concrete problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet om omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi hun land van herkomst te ontvluchten, *quod non*. In hun verzoekschrift trachten verzoekers hun uiteenlopende verklaringen hieromtrent *post factum* op een gekunstelde wijze te verzoenen. Zij stellen dat zij elk hun eigen klemtonen legden en dat hun verklaringen elkaar aanvullen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Zoals vastgesteld, lopen de verklaringen van verzoekers over de concrete problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te ontvluchten wel degelijk uiteen, aangezien verzoeker verklaart dat de buurtbewoners pas enkele dagen voor hun vertrek op de hoogte kwamen van hun geloofsovertuiging als Ahmadi terwijl verzoekster verklaart dat hier al langere tijd sprake van was.

Verder voeren verzoekers aan dat zij in Lahore niet veilig zouden zijn als Ahmadi, waarvoor zij verwijzen naar problemen die zij al (lang) voor 2018 kenden. Zij stellen dat als mensen te weten komen waar zij wonen, zij bedreigd worden en lastiggevalen worden op straat door onder meer volgelingen van de Khatme Nabuwwat en de Tehreek-i-Labbaik, zowel voor als na hun verhuis binnen de stad in 2015 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9, 10, 15 en 16; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6 en 7). Ook halen zij zaken aan die nog dateren van voor die datum, zoals de moeite die verzoekers familie ondervond om zijn broer te kunnen begraven en dat zij beiden een aantal keer van school moesten wisselen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6, 8 en 9; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dienaangaande echter terecht dat verzoekers hieromtrent niet verder komen dan vage en algemene verklaringen zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van deze incidenten persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi:

"Hierover valt secundo evenwel op dat u, op de problemen omtrent van de scholenwissels en de begrafenissen van uw broer na, nooit verwijst naar concrete incidenten die u meemaakte of concrete bedreigingen die u ontving; u spreekt enkel in zeer algemene termen over mensen die te weten kwamen dat jullie Ahmadi's waren en daarom tegen u waren (CGVS p. 9, 10, 15). Uw vrouw verklaart dan wel kort dat er mensen naar het huis kwamen om bedreigingen te uiten, maar voegt hieraan toe dat ze zelf niet echt naar de deur ging; het waren anderen die open deden en dan bedreigd zouden worden – ouders, broer, man (CGVS 2 p. 6, 8). Jullie spreken enkel in de meest algemene termen over problemen die jullie in Lahore kenden. Hierover dient te worden opgemerkt dat u om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming een concrete en individuele vrees voor vervolging moet aantonen, en dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie, waar de problemen die jullie in Lahore aanhalen eigenlijk op neer komen."

In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan opnieuw te verwijzen naar de precaire situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan, hetgeen op zich echter niet volstaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi.

Verder dient vastgesteld dat verzoekers geen melding maken van persoonlijke problemen die zouden zijn voortgekomen uit het uitoefenen van voornoemde functies door verzoeker, zijn vader, de broer van verzoekster en haar schoonzussen (zie *supra*). Noch de attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap maken melding van problemen in hoofde van verzoekers naar aanleiding van de uitoefening van deze functies. Waar in de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vragen van de verwerende partij (zie COI Case PAK 2019-010 en COI Case PAK 2019-011 in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) melding wordt gemaakt van vijandigheid ("*hostility*") ten aanzien van verzoekers en/of hun familieleden, en mede gelet op verzoekers' verklaringen dienaangaande, kan in redelijkheid worden aangenomen dat deze vijandigheid dient te worden gekaderd binnen het algemeen klimaat van vijandigheid tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en op zich niet volstaat teneinde *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoekers omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi persoonlijke

problemen hebben gekend. Waar in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoeker (COI Case PAK 2019-010) melding wordt gemaakt van dreigtelefoons, dient vastgesteld dat verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele keer melding maakte van dreigtelefoons. In het licht van hetgeen hiervoor werd vastgesteld in verband met de verificatieprocedure binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (zie *supra*), doet deze tegenstrijdigheid afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze dreigtelefoons. Daarenboven wordt in de antwoorden van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op de vragen van de verwerende partij gesteld dat verzoeker tewerkgesteld was in een handelszaak van zijn schoonbroer die moest sluiten, terwijl verzoeker zelf verklaarde tewerkgesteld te zijn geweest in de handelszaak van zijn schoonvader (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). In het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoekster (COI Case PAK 2019-011) wordt tevens gesteld dat de handelszaken van haar familieleden dienden te sluiten. Er wordt ergens nergens verduidelijkt sedert wanneer deze handelszaken dienden te sluiten. In het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap betreffende verzoeker wordt daaromtrent gesteld als volgt: *"According to our findings Mr. A.M. [verzoeker, n.v.d.r.] ran a shop along with his brother-in-law. He faced difficulties for being Ahmadi. The shop had to be shut down; it remains closed."* ("Volgens onze bevindingen baatte A.M. een winkel uit samen met zijn schoonbroer. Hij ondervond moeilijkheden omdat hij Ahmadi is. de winkel diende te worden gesloten." vrije vertaling), hetgeen lijkt te impliceren dat de handelszaak waar verzoeker was tewerkgesteld reeds werd gesloten toen verzoeker er nog werkte aangezien dit antwoord wordt gegeven op de vraag of verzoeker zijn problemen rapporteerde aan de lokale of nationale Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. In die zin is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zelf hiervan nooit melding maakte. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de handelszaak werd gesloten in november 2018. Dit betreft echter slechts een blote bewering. Nochtans, indien de handelszaak daadwerkelijk in november 2018 zou zijn gesloten naar aanleiding van de geloofsovertuiging als Ahmadi van hun familieleden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers hiervan melding zouden hebben gemaakt ter terechtzitting d.d. 11 december 2018 of alleszins de Raad hiervan op de hoogte zouden stellen voordat het vernietigingsarrest nr. 218 928 van 26 maart 2019 werd uitgesproken, *quod non*. *Post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen dat de handelszaak werd gesloten in november 2018 zonder dat hiervan enig objectief bewijs voorligt, werpt op de voorgaande vaststellingen geen ander licht. In zoverre kan worden aangenomen dat de handelszaken van verzoeksters familieleden in november 2018 dienden te sluiten, kan hieruit bezwaarlijk blijken dat verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen wegens hun geloofsovertuiging als Ahmadi aangezien zij reeds op 16 februari 2018 uit Pakistan vertrokken.

Ten slotte, wat betreft hun activiteiten binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (zie verzoekschrift, stukken 3, 6 en 8) dient vastgesteld dat hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi en/of dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico lopen om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Waar verzoekers in hun verzoekschrift opmerken dat hun activiteiten binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap aantonen hoe centraal hun geloof staat in hun leven, dient erop gewezen dat dit op zich niet wordt betwist doch niet aantoont dat zij persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi en/of dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico lopen om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Stuk 1, bijgebracht door de aanvullende nota van 30 november 2020 is een voorstel tot benoeming van verzoeker tot Nazim Waqar-e-Amal in België. Vooreerst is dit document slechts een kopie van een origineel document dat verzoeker van de gemeenschap in België kreeg. Ter terechtzitting blijft verzoeker in gebreke een aannemelijke verklaring te geven waarom hij het originele document niet kan voorleggen. Dit klemmt temeer nu uit de kopie blijkt dat de namen van de betrokkenen met de hand werden ingevuld, twee namen gemanipuleerd werden en de datum gewijzigd. Hoe dan ook, het betreft slechts een voorstel ("*Proposed Amila 2020-2021*") en geen definitieve aanwijzing van de functie.

De overige stukken bijgebracht door de aanvullende nota wijzigen evenmin hetgeen voorafgaat. De twee artikelen en de kaart hebben betrekking op de moord op T. A. in Pakistan waarbij de vergelijking wordt getrokken naar verzoekers huis in Pakistan. Uit een lezing van het artikel blijkt dat in het huis van T. A. verschillende familieleden samenkwamen voor de gebedsdienst en dit de aanleiding was voor de aanval. Aangezien verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van samenkomsten voor de gebedsdienst in zijn huis/appartement in Lahore waar hij naar verhuisd was in 2012, is het niet duidelijk waarop de vergelijking gestoeld is. Bovendien wordt ieder dossier op zijn eigen merites beoordeeld. Op basis van het geheel van de motieven uit de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besluiten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijke problemen hebben gekend omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi en/of dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico lopen om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoekers neef in het Verenigd Koninkrijk en verzoeksters broer in Nederland (verzoekschrift, stukken 9 en 10) werden erkend als vluchteling, dient vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat de persoon van wie verzoekers beweren dat het verzoekers neef is in het Verenigd Koninkrijk een verblijfskaart heeft en dat de persoon van wie verzoekers beweren dat het verzoeksters broer is in Nederland een "*verblijfsvergunning asië*" heeft bekomen. Nergens uit deze stukken blijkt dat zij zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door verzoekers. Daarenboven dient erop gewezen dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld.

2.3.2.5. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest nr. 219 928 van 26 maart 2019 werd geoordeeld als volgt:

"2.4.20. Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat verzoekers een gebrek aan medewerking kan verweten worden. Verzoekers leggen enkel een foto van de voorpagina van hun Pakistaanse paspoorten neer, waarmee ze beweerdelijk via Dubai naar Senegal vlogen (notities verzoeker, p. 16). Ze leggen geen enkel ander stuk neer dat hun vertrek uit Pakistan en hun reis naar Senegal kan staven en konden niet eens aangeven wat de vliegtijd tussen Pakistan en Dubai dan wel Dubai en Senegal was (notities verzoeker, p. 16; notities verzoekster, p. 9). Tevens zijn hun verklaringen over hun verblijf in Senegal, dat een maand geduurd zou hebben, onaannemelijk vaag en ondoorleefd ("Er was een televisie, we keken daarnaar. [...] Vooral Senegalese zenders, één van het buitenland, ik keek niet zoveel, ik was meestal aan het bidden."; notities verzoeker, p. 17-18; "Mijn toestand was niet zo goed, we waren onder stress, we bleven bidden, mijn zoon was ook mee. [...] We bleven binnen, soms kook ik, soms bidden ik, soms deed ik dingen binnen, zorgen voor mijn zoon."; notities verzoekster, p. 9-10). Bovendien verklaarde zowel verzoeker als verzoekster aanvankelijk ondubbelzinnig dat ze een maand lang nooit buiten gingen in Senegal (notities verzoeker, p. 18; notities verzoekster, p. 9), terwijl bij ze bij hun aankomst in België in het bezit waren van een document van een Senegalese gynaecoloog, waarna verzoeker dan toch moest toegeven dat de smokkelaar verzoekster (zelfs) twee keer op controle liet gaan bij de gynaecoloog en dat hij zelf ook een keer meeging ("De smokkelaar nam ons mee naar daar voor controle. Dat was twee keer, één keer was mijn vrouw ziek geworden, ik belde hem, hij nam ons mee, en een tweede keer voor we vertrokken nam hij haar zelf eens voor controle."; notities verzoeker, p. 18).

De valse Indische paspoorten waarmee verzoekers in maart 2018 van Senegal naar België zouden zijn gereisd en die verzoeker "vernietigd" zou hebben (verklaring DVZ verzoeker, vraag 3; verklaring DVZ verzoekster, vraag 3), werden op de luchthaven gerecupereerd. Het Indisch paspoort op naam van verzoeker bevat (onder meer) een "visit pass" voor Maleisië in oktober 2016 en een Senegalese inreisstempel van 25 december 2017. Verzoeksters Indisch paspoort bevat dan weer (onder meer) een Indische uitreisstempel van 27 december 2017, een Senegalese inreisstempel van 27 december 2017 en een Indische inreisstempel van 2 januari 2018. Het Indisch paspoort van hun zoontje bevat (onder meer) een Senegalese inreisstempel van 25 december 2017, een Indische uitreisstempel van 27 december 2017 en een Indische inreisstempel van 2 januari 2018. Verzoeker kan geen verklaring bieden voor deze in- en uitreisstempels (notities verzoeker, p. 18). Ook dient te worden vastgesteld dat indien verzoekers omwille van de grens/binnenkomstbelemmeringen met valse documenten reisden, dit niet belet dat verzoekers hun volledige geldige Pakistaanse paspoorten neerleggen. Verzoekers worden niet vervolgd door de Pakistaanse overheden, ze kunnen dan ook mits hun paspoort, aantonen wanneer ze hun land verlieten en waar ze ondertussen verbleven en voor hoelang en of ze eerder een paspoort bezaten. Verzoekers kunnen dan ook verweten worden op dit punt te falen in hun medewerkingsplicht."

Het verweer dienaangaande in onderhavig verzoekschrift (p. 9-12) kan niet worden aangenomen. Voormeld arrest van 26 maart 2019 heeft immers gezag van gewijsde en verzoekers kunnen niet middels onderhavig verzoekschrift alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen de beoordeling die de Raad in dit arrest maakte. In de mate dat verzoekers falen in hun medewerkingsplicht zoals in voormelde motivering van de Raad uiteengezet, wordt afbreuk gedaan aan hun algehele geloofwaardigheid. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat hierdoor geen afbreuk kan worden gedaan aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere

onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in onderhavig arrest opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat de verzoekers niet *in concreto* de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk maken.

2.3.2.6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen als volgt:

“De motivering van verzoeksters beslissing biedt geen soelaas. Immers, daarin wordt de motivering van verzoeker zomaar overgenomen. Haar eigen profiel, als vrouw komende uit eveneens een prominente Ahmadi-familie, werd zelfs niet onderzocht.

Verzoekster is uiteraard niet alleen maar “de vrouw van”. Zij heeft evenveel recht als verzoeker op een grondig, zorgvuldig en geïndividualiseerd onderzoek naar haar verzoek tot internationale bescherming.

Dat dit niet gebeurde, volstaat om vast te stellen dat de bestreden beslissingen kennelijk gebrekkig onderzocht en gemotiveerd werden.”, stelt de Raad vast dat verzoekster noch als vrouw, noch als lid van een prominente familie binnen de Ahmadiyya-gemeenschap ooit eigen, andere vluchtmotieven heeft aangehaald dan deze die tevens door verzoeker werden aangehaald. De verklaringen van verzoekster en de informatie in verband met haar familie werden meegenomen in de beoordeling in de bestreden beslissingen en in onderhavig arrest. Verzoekers laten voor het overige na *in concreto* uiteen te zetten welke andere, eigen vluchtmotieven verzoekster nog zou hebben, naast deze die zij samen met verzoeker heeft aangehaald. Dergelijk verweer is allerminst ernstig en werpt geenszins een ander licht op de voorgaande vaststellingen.

2.3.2.7. De overige door verzoekers voorgelegde stukken zijn evenmin van aard de voorgaande vaststellingen alsnog te wijzigen.

De kopieën van delen van de Pakistaanse paspoorten van het gezin, de Pakistaanse identiteitskaarten van het gezin, het rijbewijs, de geboorteakten, het familieregistratiecertificaat, het kinderregistratiecertificaat, de huwelijksakten, de kopieën van identiteitskaarten van familieleden die naar Europa kwamen (zie alle map 'Documenten' in het administratief dossier), de kopie van de identiteitsgegevens in het paspoort van hun zoon At. en de kopie van de Belgische geboorteakte van hun dochter Al. (verzoekschrift, stukken 11 en 12) bevestigen slechts de identiteit en nationaliteit van verzoekers, die heden niet worden betwist. De overlijdensakte (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) toont slechts aan dat de broer van verzoeker overleed, doch bevat verder evenmin elementen die een *nexus* vertonen met de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven. De envelop (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) toont slechts aan dat verzoekers in België post ontvingen. De opmerkingen van hun raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 7) kwamen hoger reeds aan bod (zie *supra*) en bevatten voor het overige geen elementen die op de voorgaande vaststellingen alsnog een ander licht kunnen werpen.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiäre beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiäre beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiäre beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden

bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Evenmin brengen zij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissingen) intussen onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus stelt de Raad vast dat de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven steun vinden in de beschikbare informatie en het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER